Дора Илиева

886.7-1
Л И52

Ранима душа

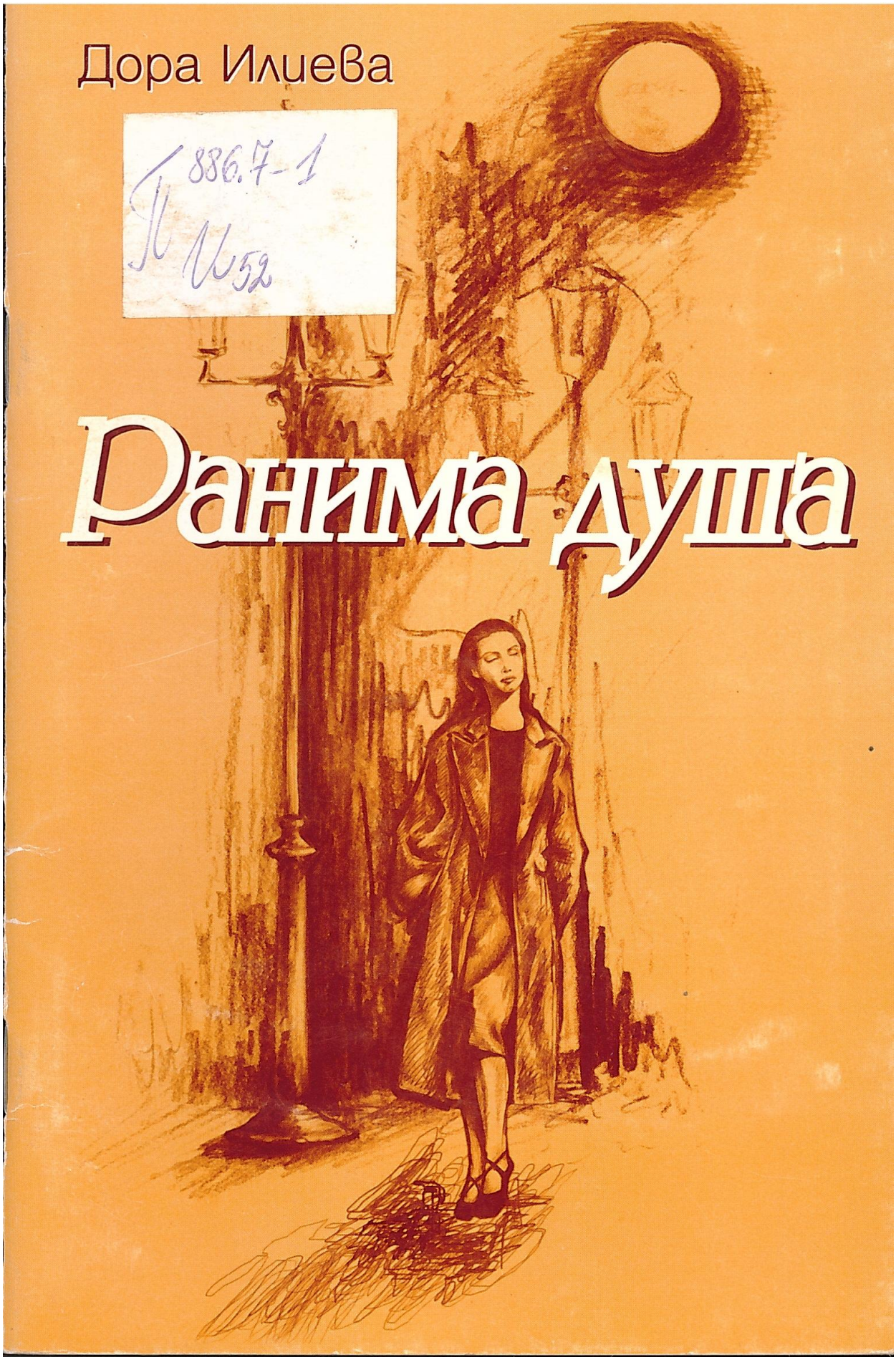

ПРИЗНАНИЕ

Дойдох при теб.
Как?
С крилете на мечтите си.
Защо?
Защото съм жена.
И още?
Защото ме е страх.
Опрях глава в гърдите ти
и се почуствах силна.
Дойдох при теб.
С всичката си жар,
нежността ти да открадна.
С всичко свое,
всичко твое аз да взема.
Дойдох при теб.
И всичко мое стана твое,
а всичко твое
си остана твое...
Ти знаеш ли,
илюзия какво е?

* * *

Всичко сякаш, че отмина -
неизбежно отлетя,
сърцето ти към мен изстина -
ето я и ненавистта.

Не можем с нежност да говорим,
а влюбени сме ний били
и само знаем май да спорим,
да се обиждаме дори.

Останала сама,
с надежда чакам всеки ден
и моля за едно сега
не я обичай, колкото обича мен!

Помни, че аз съм твоето момиче,
а ти си моето момче.
Дори в Отвъдното към теб ще тичам,
към мене ти простри ръце!

НЕКАНЕНА

Защо отмина младостта?
Неканена защо почуква старостта?
Не знае ли, че още чакам любовта,
че още чувствам в мен страстта
да бродя по ливади и гори?
И искам като в младостта си
да скачам в морските вълни,
да полудувам под луната,
да сещам трепет по снагата . . .
А тя неканената идва,
сребро посипва в моите коси,
натрупва бръчки под очите ми
и стъпките ми тя забавя,
но въгленчето, дето в мене се таи,
не може тя да изгаси.

* * *

Крещи душата ми намъчила се в самота
и иска туй да бъде края.
Поддавам се отново на страстта,
защо го правя вече зная.

Със устни се докосвам до плътта ти,
а в мен вулкан кипи.
Обсебвам с думи мисълта ти,
разпръсквам своите искри.

Не знаеш колко дълго е таено,
това което ще те изгори,
но сякаш че сърцето ти студено
започва в моя ритъм да тупти.

* * *

Бъди до мен в тази нощ красива,
докосвай с устни моята плът
и дай ми твойта страст, нестихваща и дива,
аз своите нежни чувства ще ти дам.

Макар едничка да остане тази нощ,
от нея черпя женската си сила.
Ще се завръща спомена със своята мощ
да не забравя, че желана аз съм била.

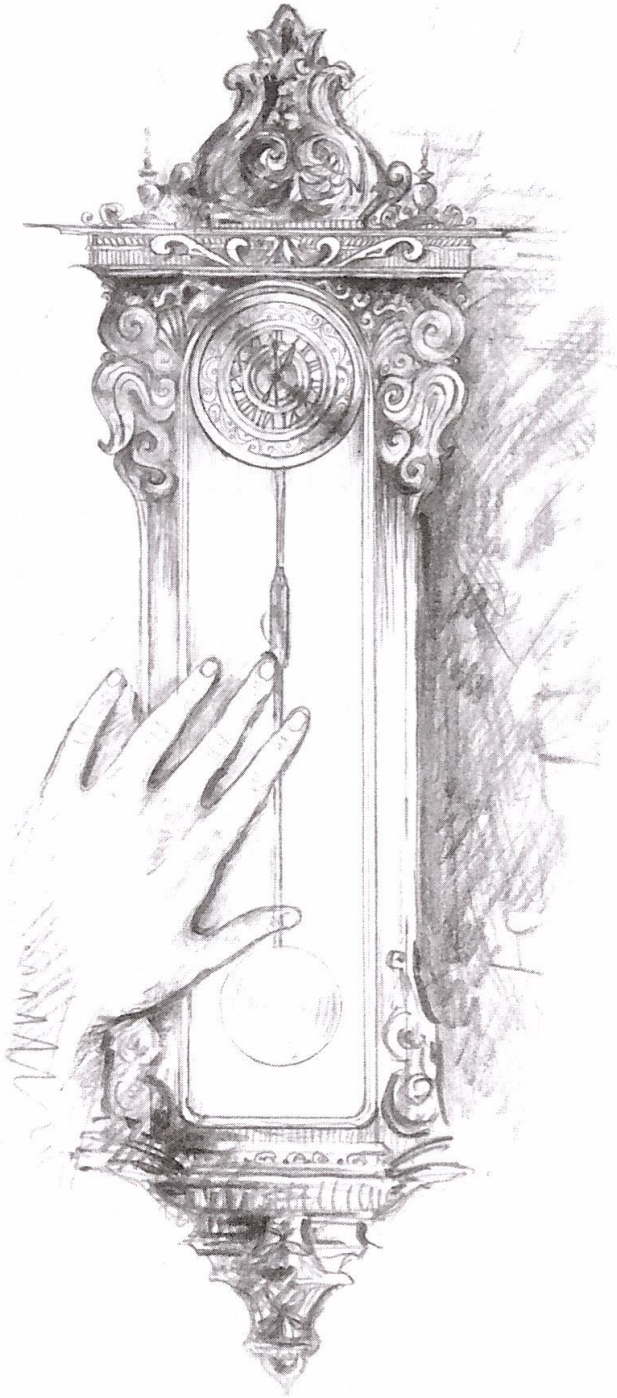

* * *

Времето е пулса на сърцето ми,
отмерващо в неравен такт секундите.
Мъчително е да очакваш,
но с трепет ги броя тях лудите.
Защо не си до мен? Защо не бързаш?
О, миг благословен, къде умираш?
Не искам много в този свят,
единствено с надеждата за теб копнея.
Бъди щастливата звезда, с която искам да живея!

* * *
Достатъчно! Разбрах!
Не искам милост!
Бъди какъвто искаш да си -
безмилостен, жесток.
Но запомни житейския урок:
дълбоко в душата ти стаено,
въгленчето малко, с усилията сетни
ще раздухваш ти...
Ще бъде късно
да върнеш в обратен ход неспирните стрелки...

Сега ти нищо не разбираш!